

HET VERDRONKEN LAND

CYN BALOG

V HET ERDRONKEN LAND

C Y N B A L O G

Het verdronken land

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Cyn Balog

Oorspronkelijke titel: *Drowned*

Vertaling: Marjolijn Huiberts

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Nikki Greveling & Tamara Haagmans

Eerste druk februari 2020

ISBN 978-94-92585-45-5

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik schrijf dingen in het zand zodat ik ze niet vergeet.
Dingen waar ik van hou.

Duisternis.

Dromen.

Kokkel.

Buck Kettlefish.

Dingen waar ik naar verlang.

Een warme, droge plek.

Een nacht lang ongestoord slapen.

Ik zie hoe de golven het strand op rollen en de woorden wegvagen. Alsof ze nooit hebben bestaan. Weggevaagd uit het mogelijke. Het is bijna alsof de golven me uitdagen.

Ik ben er zeker van dat mensen duizenden getijden lang nadachten over hoe en wanneer de wereld zou vergaan. Misschien vroegen zij zich af of het zou gebeuren terwijl zij nog leefden. Of dat hun kinderen, kleinkinderen of zelfs misschien hun achter-achter-achter-achterkleinkinderen de ongelukkige getuigen zouden zijn als de wereld om hen heen in elkaar stortte.

Maar dat hoef ik me niet af te vragen.

Ik weet dat het binnenkort gaat gebeuren en misschien zelfs terwijl ik nog leef.

Elke morgen vraag ik me af of ik de zonsondergang zal meemaken. Elk zuchtje wind is als de dood die in mijn nek hijgt.

Ik knijp mijn ogen half dicht tegen de zon, die brandt als vuur tussen gitzwarte rookwolken aan de horizon. Het hoogtij nadert, de golven komen langzaam dichterbij. Met elke ademhaling, elke hartslag, worden ze hoger. Nog even en bijna alles staat hier onder water.

Ik ga staan en schud het zand van mijn mat, rol hem op en bevestig hem aan mijn rugzak. Ik ben behoorlijk handig geworden met één hand. Mijn kleren zijn nat en ik proef zout op mijn lippen. Ik snap niet zo goed waarom ik moet gapen want ik heb best goed geslapen. Bijna een half getij. Een half getij waarin, in ieder geval in mijn dromen, ik ergens op een warme en droge plek was, ergens waar het niet naar schijnt en rotte vis stonk.

Ik sukkel voort met de anderen, weg van het gestaag stijgende water. Het is kil maar mijn tuniek is in ieder geval slechts een béetje vochtig; hij plakt niet aan mijn huid. Hier is nooit iets droog. Het is óf kleddernat óf vochtig, en vochtig is een zegen.

Het is weer eens tijd voor Opstelling. We kennen allemaal de getijden. We moeten wel, want onwetendheid kost ons het leven. Het is tijd dat we, alle vierhonderdzesennegentig man, naar het platform sjokken, dat op ongeveer zestig van mijn voeten boven de grond staat in het midden van het eiland. Tenminste, bij de laatste telling waren we met vierhonderdzesennegentig man. Ik heb een hekel aan tellen omdat we met steeds minder zijn. We weten dit allemaal en dat is waarschijnlijk waarom niemand elkaar aankijkt of met elkaar praat. Je kunt elkaar beter niet te goed leren kennen.

We gaan altijd van het ergste uit als er iemand verdwijnt. Want het ergste is gebruikelijk.

De enige die wel naar me kijkt is Mutter. Zijn gezicht is donker en leerachtig, zijn baard is verwaarloosd, smerig, groenig grijs en vol oude, dode dingen. Hij heeft zijn eigen krabbelaarlittekens, maar hij heeft tenminste al zijn ledematen nog. Hij is nuttig. Hij grijnst walgend naar me. ‘Zonde van de ruimte,’ sist hij terwijl ik mijn plekje op het platform opzoek. ‘Krabbelaarsvoer.’ Ik veeg het zand weg met mijn blote voet. Het getal twee is daar gekrast.

Nummer twee is mijn plekje, voorlopig. Het is vlakbij het midden van de ronde opstelling, waar het veiliger is. Er liggen vierhonderdzesennegentig cirkels als een spiraal om het middelpunt heen. De cirkels zijn klein; er is amper ruimte om te staan. Ooit waren er duizenden cirkels, eentje voor elk persoon op het eiland. Maar het enige constante op het eiland dat wij Getijden noemen, is verandering.

Kinderen krijgen de plekken in het midden van het platform. Wanneer ik mijn zestiende zachte seizoen bereik, wanneer ik volwassen ben, krijg ik een nieuwe plek, afhankelijk van hoe belangrijk de taak is die me wordt toegewezen. Maar Mutter heeft gelijk. Ik heb geen bijzondere vaardigheden en mijn misvorming maakt het moeilijk om netten binnen te halen of de dingen te doen die vissers doen. Ik zou amper een goede scharrelaar zijn, het laagste van het laagste. Krabbelaarsvoer, zo worden ze genoemd.

‘Ik zag een krabbelaar op het platform vannacht,’ fluistert Xilia tegen niemand in het bijzonder. Zij is ook een scharrelaar en volledig gestoord. Maar velen die een plek aan de rand van de opstelling hebben zijn krankzinnig, omdat ze iedere keer als het tij opkomt, de dood in de ogen kijken. En niemand kan ontkennen dat de krabbelaars steeds brutaler worden. Zo hebben we ze niet altijd genoemd. Toen ik klein was heetten ze speervissen, omdat

ze vaak vissers staken bij het binnenhalen van de netten. Maar ze begonnen op het zand te komen om te zonnen als het tij zich terugtrok. Ze vallen ons op het land aan, rijten ons open met hun speervormige neuzen en doen zich tegoed aan ons bloed. Ze worden ook steeds slimmer, want na een tijdje begonnen ze zich in te graven onder het zand, hielden ze zich schuil en sprongen ze tevoorschijn als iemand te dichtbij kwam. Met hun gespierde zwarte lijven maken ze lange kronkelige sporen in het zand – net krabbels, had mijn vader gezegd. Mijn vader noemde ze krabbelaars en iedereen volgde zijn voorbeeld, zoals ze altijd deden.

Ik heb nog nooit eerder een krabbelaar op het platform gezien. De gedachte alleen al bezorgt me rillingen. Het platform, hoe klein en gebrekkig ook, is onze veilige haven. Maar onze veilige haven brokkelt af, dat weet ik. Zo is het altijd geweest. Duizend getijden geleden was het platform twee keer zo groot als nu tijdens het hoogtij. Er was ruimte voor twee keer zoveel mensen. Nu zijn we met minder dan vijfhonderd. Dit weet ik omdat er minder dan vijfhonderd plekken zijn. Het hoogste getal dat nog zichtbaar is, ook al is het half weggevreten door het getij, is vierhonderdzesennegentig. Tenminste, dat was het hoogste getal de laatste keer dat ik durfde te kijken.

Ik zucht en gooi mijn spullen neer op mijn plek. Het plekje is zo aangenaam en vertrouwd dat het voelt alsof de afdruk in het steen zich perfect aan mijn voeten heeft aangepast. Zweet druppelt van mijn kin. Mijn ogen prikken door de schittering die weerkaatst wordt door het witte beton. De zevenjarige Fern, schriel als een sliertje zeewier, twee witblonde vlechten die haar lieve glimlach omlijsten, komt hinkelend naar plek nummer één. Ze heeft een kleine stok in haar handen, iets wat ze altijd bij zich heeft. Als ze naast me komt, tikt ze mijn elleboog aan. ‘Uw wens wordt vervuld,’ zegt ze met een zwierig gebaar.

Als dat zou kunnen... Waren de verhalen over feeën die ik haar vertelde maar waar. Er valt zoveel te wensen.

Ik was plek nummer één tot Fern vijf jaar werd en we allemaal een plekje op moesten schuiven om ruimte voor haar te maken. Voor die tijd bezette ze hetzelfde plekje als haar moeder, die een visser was voor ze vele getijden geleden stierf. Vroeger kregen moeders de plekken in het midden van de opstelling als ze kinderen kregen, maar toen werd de situatie zo ernstig en namen sommige vrouwen alleen maar een kind om een betere plek te bemachtigen. Het schijnt dat de moeder van Tiam dat gedaan heeft en mijn moeder ook, hoewel ik me niet kan herinneren ooit naast haar op haar plekje te hebben gekropen. Twee baby's in één seizoen was feitelijk een geboortegolf. Dus maakten ze na mijn geboorte een eind aan deze praktijken. Nu krijgt niemand meer kinderen. Dat betekent alleen maar meer mensen. En er zijn al te veel mensen.

Trouwens, als er een baby wordt geboren, betekent dat alleen maar dat wij allemaal een plekje naar rechts op moeten schuiven als het kind vijf wordt. Degene aan het uiterste eind van de spiraal heeft pech. Ruimte is iets waar mensen een moord voor kunnen plegen.

Toch ben ik dankbaar voor Fern. Ze is de enige die nog naar me glimlacht. En wat de anderen betreft; we zijn geen vrienden. We vertrouwen en mogen niemand, zelfs onze eigen familieleden niet – als we die nog hebben en de meesten van ons hebben die niet. We weten allemaal wat er gaat gebeuren en we zijn allemaal genoeg kwijtgeraakt om te weten dat het er niet makkelijker op wordt als je om iemand geeft.

Ik heb dus een groot probleem.

'Hoi, Vina.'

Net zoals een stukje van de opstelling wegspoelt bij elk getij, raak ik een stukje van mezelf kwijt iedere keer als ik zijn stem hoor.

'Hai, Tiam,' zeg ik, terwijl ik naar de zanderige vloer staar. De pijn wordt alleen maar erger als ik naar zijn glanzende, hemelsblauwe ogen opkijk. Trouwens, elk detail van zijn

gezicht staat in mijn geheugen gegrift. En hij? Als ik het plekje naast hem niet had moeten bezetten de afgelopen tienduizend getijden, als er niet amper vijfhonderd van ons waren geweest, dan betwijfel ik of hij zou weten hoe ik heet.

Fern zwaait nog wat met haar toverstaf en vervult wensen in de lucht. Ik vraag me of anderen doorhebben dat al mijn wensen met hem te maken hebben. Het is niet zo dat ik alleen maar over hem wil wensen. Het gebeurt gewoon.

Tiam laat zijn spullen op plaats drie vallen. Zolang ik me kan herinneren, heeft hij naast me gestaan. Toen ik klein was, hield hij mijn hand vast zodat ik niet bang werd. Hij is nooit bang.

Ik ga zo ver mogelijk bij hem vandaan staan, wat niet ver genoeg is. De cirkels zijn maar twee van mijn voeten in doorsnede zodat onze schouders, nu we ouder zijn, elkaar raken. Ook al probeer ik me elke dag te wassen in een poeltje zeewater, ik weet dat hij me kan ruiken. Ik heb de twijfelachtige eer om een taak te hebben waardoor ik honderd keer erger stink dan de meesten, die een normale, gewone stank om zich heen hebben hangen. De mijne lijkt diep in mijn huid getrokken te zijn. Hoe vaak ik me ook was, hij verdwijnt nooit helemaal.

Ook al ruikt hij me, hij laat het nooit merken. Over een stuk of twintig getijden wordt hij volwassen en ik weet zeker dat hij een goed plekje in de opstelling zal krijgen. Een plek voor de meest waardevolle personen. Hij is slim genoeg om een dokter te zijn, sterk genoeg om een bouwer te zijn, moedig genoeg om op onderzoek uit te gaan.

Hij is alles wat ik niet ben.

Tiam komt altijd op het laatste moment naar de opstelling. Ik denk dat het zijn manier is om de natuur uit te lachen terwijl de rest van ons beeft van angst. 'Zo, is er nog nieuws?' zegt hij tegen niemand in het bijzonder.

Ik weet dat hij het niet tegen mij heeft. Ik breng het meeste van mijn vrije tijd alleen door, dus ik hoor nooit wat. Maar

Opstelling is het moment om de laatste roddels te horen. Burbur, op plek vier en een van de meest gerespecteerde koninklijke bediendes, zegt dat ze de koning in zijn slaap hoorde hoesten toen ze haar gebruikelijke ronde door het paleis deed. Tiam kijkt verbaasd en iedereen mompelt, 'Ach, echt?' Finn, een visser, fluistert dat het voedsel dat vanochtend is binnengehaald "armzalig" was en mensen schudden hun hoofd en zeggen, 'Is dat zo?' Zo gaat het een poosje door, terwijl ik me afvraag of ik het enige stukje informatie dat ik ooit heb verzameld de afgelopen honderd getijden, wel of niet zal delen. Tenslotte schraap ik mijn keel.

Tiam en de rest draaien zich naar mij om, duidelijk verbaasd dat ik een bijdrage heb. 'Xilia zei dat ze gisteravond een krabbelaar op het platform zag,' breng ik zwakjes uit.

Iemand, Burbur denk ik, snuift. Een ander proest het uit. 'Je bedoelt de Xilia die krabbelaars in haar soep ziet? In de ogen van haar vijanden? Zwevend tussen de wolken?' zegt Tiam.

Op het eiland klinkt niet vaak gelach, maar nu barst een lachsalvo los. Ik maak me klein in het midden van mijn plekje. 'Ik snap 't,' mompel ik.

Hij buigt naar me toe zodat zijn adem langs mijn wang strijkt en ik ga onmiddellijk rechtop staan. 'Sorry Vina, ik wilde je niet belachelijk maken,' fluistert hij. 'Xilia zegt dingen om mensen bang te maken. En het laatste wat we nodig hebben, is dat mensen nog angstiger zijn.'

Tiam de vredestitcher. Hij lijkt zo veel op mijn vader, het is gewoon eng. En het is moeilijk om me gekwetst te voelen als hij op zo'n tedere manier fluistert. Ik voel niets anders dan het bonken van mijn hart in mijn borst, het gloeien van mijn wangen. Ik knik. 'Ik weet het. Het maakt niet uit.'

'We zijn er weer een kwijt!' schreeuwt iemand. Vanaf hier kan ik een lichaam zien dat in de lucht wordt gehesen en in de handen van de anderen richting de rand wordt gedragen. Het zal eroverheen worden gegooid. Dat is de wet. We brengen de

meeste tijd van ons leven op het platform door, zo dicht tegen elkaar aangedrukt dat de lucht ranzig smaakt en het bijna onmogelijk is om het zweet van je voorhoofd af te vegen; het is dus niet ongewoon dat mensen flauwvallen, terwijl ze in de zinderende hitte staan. Het is een vrouw, maar ik kan niet zien wie. Ik zie alleen de vieze onderkant van haar voeten terwijl ze steeds verder van me wordt weggedragen. Ik kijk naar Tiam die fronst. Hij is het niet eens met deze wet.

Ik weet dat de zee dichtbij is wanneer de wind aanwakkert en ik de mist op mijn gezicht kan voelen. De mensen aan de buitenste rand beginnen onrustig te worden en te schreeuwen. We zwaaien gezamenlijk heen en weer met de golven. Bij elke golf die aan land komt, ademen we in en we ademen weer uit als die zich terugtrekt. De zee is niet dichtbij. Nog niet. De pas gerezen zon, nog gehuld in die rokerige wolken, zal net gaan zakken vanaf haar hoogste punt aan de hemel tegen de tijd dat wij hier klaar zijn. Fern legt haar zweterige, bevende hand in de mijne. Ik doe mijn best haar te kalmeren door hem zachtjes te aaien.

Langs me heen grijnst Tiam naar haar. ‘Hé, Mier,’ zegt hij. ‘Probeer dit eens.’

Ze draait met grote ogen naar hem toe. Tiam balanceert als een idioot op één voet.

Fern en ik staren hem aan.

‘Probeer dit eens,’ zegt hij, terwijl hij op zijn buik klopt en op zijn hoofd wrijft. ‘Wedden dat je dat niet kan?’

‘Je krijgt op je donder,’ waarschuw ik, maar ik weet dat mensen vaak een oogje toeknijpen als het om Tiam gaat. Fern giechelt en gilt. Tiam weet altijd alles minder erg te maken. Hij weet hoe hij de tijd sneller kan laten gaan tijdens de gespannen momenten van Opstelling.

‘Je bent écht een krab-eter,’ murmel ik zo kortaf mogelijk, alsof hij me niets kan schelen.

De golven zijn nu vlakbij. Ik hoor ze tegen het platform te

pletter slaan, ruik ze. Mijn natte haren en het haar van de vrouw achter me striemen in mijn gezicht. Armen en benen zo dun als twijgjes drukken tegen mij aan. Mensen wikkelen hun armen om zich heen en kreunen. Als één man huiveren we. Bij de rand voelen de sissende krabbelaars aan dat het mensenvlees zo dichtbij is. Tijdens het dieptepunt kijk ik altijd omhoog naar de lucht, naar de meeuwen die sierlijke bogen boven mijn hoofd maken. Maar vandaag is de lucht zwart. Een grillige bliksemschicht splitst de wolken in tweeën, gevolgd door het gerommel van de donder. Om ons heen raast de natuur. Hier zijn wij machteloos.

Maar het kan Tiam niks schelen. Hij draait rondjes, zijn vinger op het puntje van zijn neus. Terwijl de rest van de opstelling bij elkaar kruipt en vurig wenst dat de cirkels groter waren, gedraagt Tiam zich alsof zijn plekje een kilometer breed is. Zijn capriolen worden wilder en wilder naarmate de tijd verstrijkt, zodat de beukende golven amper opvallen. Hij veroorzaakt zo'n commotie, dat alle mensen in het midden van de opstelling, de belangrijke mensen, hem aanstaren. Ik probeer hem tegen te houden met een por, maar het kan hem niks schelen.

'Hé, Mier,' zegt hij. 'Zullen we racen? Klaar?'

Ik adem opgelucht uit. Dit spel ken ik. Sinds Fern drie is, spelen ze het elk getij. Fern glimlacht en wacht tot hij terugtelt vanaf drie. Dan nemen ze allebei een enorme hap lucht en houden hun adem in. Ik tel langzaam. *Eén... Twee...* Hun gezichten zijn gespannen; de wangen van Fern nemen de kleur van de zonsondergang aan. Ik ben bij vijfenzeventig als Tiam z'n mond opendoet en de lucht naar buiten knalt. Fern houdt haar adem in tot honderddrie. Een nieuw record. Als ze uiteindelijk opgeeft, grijnst ze triomfantelijk. En in die triomf verdwijnt de oceaan, al is het maar voor even.

Het water begint te dalen en de rest van ons ademt tegelijk uit. Voor de meesten van ons zal dit nooit een spel zijn, niet zolang de onberekenbare en genadeloze zee rondom ons raast.

Tiam raapt z'n tas op en begint weg te slenteren. Voor mij is dit altijd het vervelendste moment van elk getij. Ondanks dat hij het verst van de rand af is, weet hij altijd als eerste beneden te zijn. Hij klimt naar beneden terwijl het water nog aan de voet van het platform staat. Er hangen touwen aan de zijkanen van het platform en Tiam en een paar andere mannen die tot de sterkste en moedigste behoren, gebruiken die om op en neer te klimmen. Ze hangen boven het terugtrekkende water en tarten het lot terwijl de krabbelaars naar hun enkels happen. Weer een spelletje. Ik heb geen keus. Ik moet de ladder gebruiken. Ik ben altijd een van de laatsten die beneden is. Er is nu nog maar één ladder naar het platform. Die ladder is onze redding. Hij is al duizenden keren opgelapt en hersteld, vaak nadat iemand te pletter is gevallen. De ladder heeft zevenennegentig treden. Sommige van rottend metaal, sommige van wrakhout, maar allemaal buigen en kraken ze als je erop staat. Ik weet dit omdat ik ze elke dag van mijn leven heb geteld. Toen ik jonger was, waren er twee ladders. Nu neemt het beklimmen en het verlaten van het platform een groot deel van het getij in beslag, vooral voor degenen met een plekje in het midden van het platform. Degenen die als eerste moeten komen en als laatste moeten vertrekken.

Als ik eindelijk bij de ladder ben en naar beneden ga, merk ik dat er iets aan de hand is. Iedereen kijkt richting het kasteel. Tegen de tijd dat ik de grond raak, ontdek ik waarom.

Aan de voet van de opstelling, in een vrolijk roze gewaad dat glinstert en bol staat door de wind, staat de koning. Onderaan het platform kijken de koning en de prinses toe hoe iedereen de ladder afdaalt. Ze brengen elk getij door in de toren van het kasteel, waar ze wonen. De toren is het enige gedeelte van het kasteel dat niet onderloopt bij hoogwater; het is iets hoger dan het platform, dus als de rest van de wereld onder water verdwijnt, zijn dit de enige twee dingen die blijven bestaan. De toren is echter niet bepaald stabiel. Bij een straffe

wind lijkt hij lichtjes te wiegen en dat is de reden waarom alleen de koning, de prinses en hun schildwachten ooit daarboven zijn geweest. Ik vraag me altijd af of hij in elkaar zal storten tijdens een storm en waar blijven we dan, zonder leider?

Dat ze het kasteel überhaupt hebben verlaten, is al verbaazingwekkend; ik heb geen van beiden al in honderd getijden gezien. De koning en de prinses zitten in hun woonvertrekken bovenin het kasteel en kijken op ons allemaal neer, terwijl we ons door Opstelling heen worstelen als insecten in een stortbui. Maar hier is hij, fronsend. Hij tikt met zijn voet op het beton en plukt aan het gemanicuurde uiteinde van zijn baard.

Hij concentreert zich op Tiam. Ik houd me in. Tiam hoort niet bij één bepaalde groep maar hangt het liefst rond de vissers, de scharrelaars, de bouwers. In een wereld waar uniformiteit de voorkeur heeft, doet hij alles op zijn eigen manier. Hij gedraagt zich altijd als een idioot tijdens Opstelling, maar misschien is de dag nu toch gekomen waarop hij ervoor gestraft gaat worden. Hij slentert onbezorgd op de koning af, mijn hart slaat slag na slag over bij de gedachte.

Niet naar hem kijken, niet naar de koning kijken, probeer ik telepathisch te communiceren. Maar hij is zo schaamteloos. Burgers mogen leden van het koninklijk huis niet aankijken. Doe je het wel dan riskeer je onmiddellijke degradatie van je plaats in de opstelling. Ik heb mijn kin al tegen mijn borst voor een buiging. Ik kijk stiekem hoe hij zijn blik opslaat naar de schouders van de koning... zijn kin – *nee, niet doen!* – en tenslotte naar zijn ogen. Op dat moment heb ik al bloederige tandafdrukken in mijn tong. Ik adem diep in en wacht tot er iets verschrikkelijks gebeurt.

Maar er gebeurt niets. De stem van de koning is zacht. ‘Het harde seizoen nadert bijna het hoogtepunt. Jouw zestiende, hé, Tiam?’ vraagt hij behoorlijk joviaal en schikt zijn cape. Zijn cape is het verblindende roze van de zonsondergang, veruit het

mooiste ding dat ik ooit heb gezien, dus het doet pijn om te weten dat ik mijn blik er niet op mag laten rusten.

Tiam tilt zijn kin op. Hij reageert alsof hij tegen een willekeurige volwassene praat. Beleefd, niet kruiperig. 'Ja, meneer.'

De koning knikt. 'Goed, goed.'

De koning is een goede man. Hij is langer dan de meesten van ons en heeft koninklijk bloed. Zijn baard is verzorgd, rood als de zonsopgang, en glimmend en weelderig als zijn zijden gewaden. Zolang wij ons al kunnen herinneren hebben Wallows de wereld geregeerd. We leren niets meer over onze geschiedenis, maar van wat ik begrijp, waren de eerste Wallows gewone mensen zoals wij. Toen de overstromingen kwamen, stelden zij hun land en kasteel beschikbaar voor degenen die moesten vluchten. Het enige stukje geschiedenis dat ons altijd is bijgebleven, vertelt hoe vrijgevig de Wallows anderen op hun land lieten wonen. De Wallows zijn aardig en vrijgevig, want wij mochten blijven leven dankzij hun onzelfzuchtigheid.

Koning Wallow regeerde al voor mijn geboorte en ik denk dat wij geluk hebben met hem. De mensen van Getijden luisteren naar hem. In een wereld zoals de onze, zou chaos makkelijk de scepter kunnen zwaaien, aangezien mensen de regels overtreden om zelf te kunnen overleven. Maar de koning heeft ervoor gezorgd dat er orde heerst. Hij heeft de herrieschoppers aangepakt. Hij heeft ons beschermd. Bij hem waren we veilig.

Daar sta ik, vol ontzag vanwege zijn aanwezigheid bij de opstelling zo snel na hoogtij, maar al gauw wens ik dat ik heel hard weg was gerend. Want op dat moment kijkt de koning mij aan.

Ik sla onmiddellijk mijn ogen neer en mijn maag gaat erachteraan. 'En jij...' Hij lijkt naar mijn naam te vissen. Ook al zijn er maar vierhonderdzesennegentig mensen in deze wereld, mijn naam lijkt hem te ontgaan, zoals dat bij de meeste mensen gebeurde.

'Corvina Kettlefish,' kan ik nog net uitbrengen.

‘Ah.’ Hij pauzeert, alsof hij de naam nog nooit eerder gehoord heeft. Ik weet zeker dat hij dat wel heeft, maar er is geen reden waarom hij mijn naam zou onthouden, niet na de duizenden getijden die zijn verstreken sinds ik zijn dochters speelkameraad was.

Ook al ontmoeten mijn ogen de zijne niet, ik weet dat hij mij in de stilte in zich opneemt. Mijn verwarde haren, donker en dreigend als de oceaan, en mijn eigenaardige, rood gevlekte huid, vol sproeten en blaren. Ik hoor hem luid snuiven en krimp ineen. ‘Waar komt die vreselijke lucht vandaan?’

‘Ik, eh...’ stamel ik dommig. Mensen om mij heen snuiven constant, halen hun neus op en wapperen met hun hand voor hun gezicht. Ik heb geen zin om de geur uit te leggen. Het is al erg genoeg om over mijn taak te praten zonder dat Tiam en het hele eiland meeluisteren.

Prinses Ster knippert met haar ogen en wuift haar verfijnde, roze hand voor haar mooie neus. Ze is niet van deze wereld. Alles aan de prinses is mooi of buitengewoon. Het verhaal gaat dat vele getijden geleden, een paar seizoenen voor ik geboren werd, ze opeens in de toren verscheen. Als een gift van de goden, een teken dat onze wereld voor altijd veilig zou zijn. Ze is licht, goedheid, hoop.

‘Geeft niets,’ zegt hij, met een afwijzend gebaar. ‘Hoeveel harde seizoenen heb jij gezien?’

Ik staar naar de grond. ‘Vijftien harde. Het volgende zachte seizoen wordt mijn zestiende, Uwe Majesteit,’ fluister ik. Nog bijna tweehonderd hoogtijden en dan treedt het zachte seizoen aan. De meeste mensen kijken uit naar de komst van het zachte seizoen omdat de oceaan in die tijd minder dreigend is. Ik krimp echter ineen als het nadert. Iedere keer als het zover is, betekent het dat ik dichterbij het moment ben waarop ik naar de buitenste rand van de opstelling wordt verbannen.

Er valt een stilte. Daarna, eindelijk, een lach die uiteenvalt in een walgelijk, slijmerig gehoest. Zoals Burbur al zei. Hier is

gehoest altijd een reden om je zorgen te maken. De dokters kunnen het op geen enkele manier behandelen. Ze kunnen de meeste ziektes en aandoeningen niet behandelen. Kompressen van zeewier of gorgeldrankjes van zoutwater zijn de gangbare geneesmiddelen. De meeste mensen die beginnen te hoesten worden nooit beter.

‘Goeie genade,’ mompelt hij, terwijl hij naar mijn arm staart. Haastig verstop ik mijn misvorming. Maar het is te laat. ‘Nog meer Krabbelaarsvoer.’

Ik ben het gewend om Voer genoemd te worden. Mensen kennen me zo, in plaats van Corvina of Vina. Dat ik het gewend ben, is de enige reden dat ik niet wegren zonder dat ik weg ben gestuurd. ‘Maar, Vader. Dit is die ene, dacht ik.’

Mijn hoofd tolt. *Die ene?* Heeft ze het over mij? Het is moeilijk te geloven dat iemand zo hemels en buitengewoon ooit aan *mij* denkt.

King Wallow hoest weer hard. Dan schraapt hij zijn keel en zijn ogen, vol walging, vestigen zich weer op mij. ‘Ze is... Ik denk niet... kijk nou naar haar.’

‘Wie dan?’ zegt Ster.

King Wallow loopt weg met Ster op zijn hielen, bijna zwevend als een engel. ‘Laten we daar later een beslissing over nemen. Maar als je het mij vraagt, is ze waardeloos.’ Ze laten me achter met Tiam. Mijn gezicht gloeit.

Zodra het niet meer onder water staat, loop ik langzaam terug naar het beschimmelde slaapvertrek. Om mezelf te kalmeren, adem ik diep in. Het vertrek is het enige plekje op het eiland, behalve het schijthuis, waar ik mijn huid kan beschermen tegen de zon. Het is een enorm, rottend gebouw van beton en metaal, overwoekerd door zeepokken en roest. De meeste mensen hebben een hekel aan de schimmel en de geslotenheid van deze plek en kiezen ervoor om buiten te rusten. Ik geef echter de voorkeur aan de koele duisternis, het gestaag druppelend geluid, de vertrouwde geur van rottend metaal.

Xilia zit naast de opstelling geknield, waar ze haar afgoden heeft neergezet. De een is een vrouwelijke plastic pop, mager met witblond haar. De ander is een dikke, blozende, naakte babypop met kuiltjes in de wangen en een vies, stoffen lijf. Er is ook een rood, harig beest, hier en daar kaal, met witte uitpuilende ogen. Ze heeft een ereplekje voor elk van hen. 'Kom, bid met mij, Vina,' zegt ze wenkend.

Om beleefd te zijn, kniel ik heel eventjes naast haar. Xilia is de enige die bidt, of in ieder geval de enige die openlijk bidt. Ik

denk dat alle anderen hun eigen goden hebben tot wie ze bidden in het donker, fluisterend, zodat niemand ze kan horen.

Ik bid ook, in stilte. Ik bid dat wanneer de dood komt, ik het waardig accepteer. Dat is het enige waar je tegenwoordig nog voor kunt bidden. Alle andere gebeden worden al zo lang niet verhoord dat het lijkt alsof je om de maan vraagt.

‘Oh, goden, wij zijn dankbaar dat wij gespaard zijn dit getij, want jullie zijn inderdaad almachtig. Bescherm ons tegen de meedogenloze zee. Als het volgende tij onze laatste moet zijn, begeleid ons alstublieft veilig naar jullie koninkrijk.’

‘Amen,’ zeggen we in koor.

Xilia bekijkt me aandachtig. ‘Het volgende getij is het zover, denk ik,’ zegt ze. ‘Ik verdwijn zeker tijdens de volgende.’

Xilia zegt dit na elk getij. Ja, ze is gek, maar ik denk dat ze dit doet om zichzelf voor te bereiden. Ik denk ook elke dag aan dat getij. Het tij dat me weg zal spoelen. Ik probeer me voor te houden om sterk te zijn als het einde nadert. ‘Het zou kunnen,’ zeg ik. Tenslotte zou het elk getij *kunnen* zijn.

Xilia vertelde me ooit hoe het is aan de buitenste rand van de opstelling. Ik ben er nog nooit geweest, heb nooit hoeven zien hoe het is als het water omhoogklimt om je te begroeten. Eerst, heel langzaam, verdwijnt het schijthuis in de golven. Daarna ons slaapvertrek, dan de onderste verdieping van het kasteel, totdat je alleen nog het vrolijke, schelproze dak onder het woelende, zwarte water ziet. Uiteindelijk, zover het oog reikt, zijn de toren en het topje van de opstelling het enige zichtbare. Gewoonlijk zit er zo’n goede vijf van mijn voeten tussen het water en de rand van de opstelling, maar tijdens het harde seizoen is het minder dan één. Tijdens het harde seizoen beuken de golven tegen de mensen aan de buitenste rand, die zo richting het midden van de opstelling worden geduwd en de mensen in het midden duwen dan terug, waardoor degenen aan de rand in het water vallen. Zeker, ze zullen misschien zwemmen, proberen eruit te klimmen, maar niemand zal ze

helpen en als ze te zwak zijn om er zelf uit te klimmen (en dat zijn de meesten van ons), dan pakken de krabbelaars ze. Voor degenen aan de buitenste rand is elke seconde van hoogwater een strijd, elke golf kan het einde zijn. Het is een spel om gek van te worden. Dat is de reden waarom ik Xilia tegemoetkom. Ik weet dat ik op een dag in haar schoenen zal staan.

Eenmaal in het vertrek, waar niemand mij kan zien, troost de geur van schimmel mij zoals alles in deze donkere, gesloten ruimte dat doet. De rimpels, die ik door het knijpen met mijn ogen heb, verzachten en mijn ogen passen zich netjes aan het donker aan. Ik heb mijn eigen taken te vervullen, maar het woord *Krabbelaarsvoer*, samen met dat wat prinses Ster heeft gezegd, blijft in mijn hoofd rondspoken. *Die ene?* Wat zou ze daar toch mee kunnen bedoelen?

De prinses is alles wat ik niet ben. Soms vang ik mijn spiegelbeeld op in een getijdenpoel. Mijn huid zit vol sproeten en heeft bruine korstjes van de zon, omdat ik snel blaren krijg. Mijn huid is de enige huid die 's avonds felrood wordt. Het is niet een mooie zachtroze huid zoals die van de prinses; het is vuurrood. Ik heb ook overal gevlekte krabbelaarslittekens, op mijn wangen, mijn schouders – en diepe op mijn romp, alsof iemand mij openreet en mijn ribben probeerde te stelen. Mijn haar is een woeste bos dofzwart haar, zwarter dan de oceaan, bedekt met een dikke laag zout en zand. Ik ben al zo lang geleden gestopt het met mijn vingers te kammen dat ik me niet kan herinneren dat het ooit anders was. Ik ben kleiner dan bijna iedereen, slechts een hoofd of twee groter dan Fern. Dan heb je mijn ogen nog. Ze staan ver uit elkaar, staan vreemd schuin en zijn omringd door rare, dikke zwarte wimpers. Bovendien zijn ze roze. Roze! Ik ben altijd als een gek aan het knippen in de zon, omdat de zon zo'n pijn doet aan mijn ogen dat ik ze niet open kan houden. Alle anderen op het eiland zijn blond of roodharig, gebruind, lang en sterk met lichtblauwe of bruine ogen en blonde, bijna onzichtbare wimpers. Maar het

ergste is mijn stomp. De plek waar mijn linkerhand ooit zat, is rood en rauw en glimt op groteske wijze in de zon. Ik draag hetzelfde tuniek dat aan elkaar hangt van oude stukjes stof, plastic, zelfs kelp, en ik weet dat ik in het gunstigste geval naar rotte vis stink.

Ooit was Tiam hier een zeer populaire naam. Lang geleden werd het beschouwd als een naam die geluk bracht, een naam uit eerbied voor de godin Tiamat, die over de zee heerst en haar chaos in bedwang houdt. Maar de mensen geloven niet meer in geluk omdat iedereen alleen nog maar ongeluk kent en daarom ben ik waarschijnlijk de enige die weet wat de naam betekent. Ik betwijfel zelfs of Tiam het weet. Maar Tiam is het meest goddelijke wezen dat ik ooit heb gezien en dus vraag ik me vaak af of onze namen bepalen wie we worden.

Ook Ster is hemels en puur, net als haar naamgenoot. Het is verboden haar rechtstreeks aan te kijken, maar soms gluur ik stiekem naar haar als ze met haar rug naar me toe staat. Het is onmogelijk om dat niet te doen. Haar haren zijn schoon en stralend en glanzen zoals de eerste zonnestrallen die over de horizon gluren. De kleuren van haar gewaden zijn feller dan ik ooit voor mogelijk heb gehouden en haar gespierde ledematen zijn altijd versierd met parels en andere sieraden. Haar gave huid is zo zacht als een wolk.

Dit is die ene, dacht ik, had ze gezegd. Ze zei het alsof ik een vis was die ze voor het avondeten uitzocht, alsof we als kinderen geen speelkameraadjes zijn geweest. Lang geleden toen ik jong was, zo is mij verteld, speelden de prinses, Tiam en ik samen in het kasteel. Wij hadden de eer om de prinses te vermaken omdat wij de enige kinderen op het hele eiland waren. Misschien herinnert Ster zich die momenten niet meer, net als ik. Ik weet niets meer van mijn kindertijd; wat ik nog weet is wat Ana en de anderen me hebben verteld.

Ik rol mijn mat uit op het natte zand en ga liggen. Het vertrek bevond zich net nog onder de zeespiegel dus ik hoop

dat het eindeloze druppelen van het water mij in slaap sust. Ik denk echter steeds aan wat Ster zei en aan hoe de koning mij uitlachte.

Ik rol op mijn andere zij en hap naar adem. Ik zie het silhouet van Tiam in de deuropening.

Hij slaapt nooit in het vertrek. Hij is altijd buiten, iets aan het bouwen, aan het scharrelen, zichzelf nuttig aan het maken. Als hij al rust, doet hij dat buiten. Hij is zo anders dan ik. Hij verkiest de frisse, open buitenlucht boven de gesloten, donkere ruimtes. Als ik de kans kreeg bleef ik mijn hele leven in een gesloten, donkere ruimte.

Een klein, hoopvol stukje van mijn brein juicht bij de gedachte dat hij mij misschien zoekt. Maar de laatste keer dat hij dat deed, was waarschijnlijk toen ik een kind was en hij iemand zocht om zandkastelen mee te bouwen. Dan zie ik dat hij twee emmers regenwater in zijn handen heeft. Hij is onze drinkbakken aan het bijvullen.

Ik bekijk zijn sterke rug, nat van het zweet, terwijl hij de twee emmers in de grote, rode bak in de hoek van het vertrek leeggiet. Het is hier donker en hij is te druk om mij in de gaten te hebben. Ik denk aan de tijd dat hij het niet te druk had, toen we kinderen waren en tijdens eb wedstrijdje hielden op het strand. Hij won altijd.

‘Vina,’ fluistert hij. Ik schrik op.

‘Ja?’

‘Ga je met me mee scharrelen?’ vraagt hij. ‘Ik wil het westen proberen.’

Ik heb het vast niet goed gehoord. Hij vraagt het vast aan iemand anders. Waarom zou hij met mij willen scharrelen? Maar hoe langer ik daar lig te wachten op degene die hij vroeg om op te staan en mee te gaan, des te meer ik mij realiseer dat zijn ogen, zelfs in het donker, volledig op de mijne gericht zijn.

‘Oké.’ Mijn hart gaat tekeer. Ik sta op, rol met bevende handen mijn mat op en stop hem in mijn tas. Mijn taken

kunnen nog wel even wachten, voor hem. Ik hijs mijn tas op mijn rug. Als we buiten staan, verblindt de zon me tijdelijk. De storm is overgewaaid en de wolken zijn verdampt. Tiam gooit zijn tas en zijn krabbelaarsneusspeer op zijn rug en rent snel een stukje vooruit. Ik achtervolg hem alsof ik zijn schaduw ben. Ik zie hoe jaloersmakend veel het zonlicht van hem houdt, hoe het elk witblond haartje op zijn rug nauwkeurig reflecteert en hoe het zijn gouden huid laat schitteren.

‘Laat Wallow maar kletsen,’ zegt hij tegen me. ‘Laat ze allemaal maar kletsen. Ze onderschatten jou.’

‘Juist,’ mompel ik.

‘Jij bent beter dan wie dan ook. Als hersenen spieren waren dan was je sterker dan iedereen.’

Ik draai me om zodat hij mij niet ziet blozen. Waarom vertelt hij me dit? Ja, als kinderen vertelden we elkaar alles. Maar al gedurende vele getijden, terwijl hij zich voorbereidt op volwassenheid en zijn nieuwe rol, zijn we vreemden voor elkaar geworden. Dat is iets wat ik geaccepteerd heb; ik wist dat het onvermijdelijk was dat hij zich terug zou trekken en uiteindelijk helemaal niet meer met me zou praten. Omdat ik er vreemd uitzie en omdat ik nutteloos ben in deze wereld. Ik weet veel meer dan de rest, dat klopt, maar dat is alleen over nutteloze dingen. Mijn vader was ook zo. Hij leerde me alles wat hij wist over het verleden, over hoe de dingen vroeger gingen. Voordat hij vele getijden geleden voor zijn Onderzoek vertrok, gaf hij mij een van zijn meest waardevolle bezittingen; een ding dat een “boek” heet. Twee van die dingen, eigenlijk. De ene is een verzameling verhalen dat *Vijftig fameuze verhalen* heet en het andere is een dagboek dat een aantal van onze voorouders bijhielden. Kort voor de overstromingen begonnen, is de eerste aantekening opgeschreven en de laatste is van duizenden getijden geleden. Nu is er geen papier meer en niets om mee te schrijven; waarschijnlijk zijn wij, in dezelfde periode dat deze dingen een luxe zijn geworden, het vermogen om überhaupt te

kunnen schrijven kwijtgeraakt. In dit boek zijn de grijze bladzijden zo vol gekrabbeld dat er geen leeg plekje meer over is. Sommige van de aantekeningen zijn zo klein dat ik mijn ogen half dicht moet knijpen om het te kunnen zien. Ik lees de boeken in de zeldzame momenten dat ik alleen ben, want als iemand erachter komt dat ik ze heb, zouden ze erop staan dat ik ze bij het brandhout gooi. Ik ken zo ongeveer elk woord uit mijn hoofd. Maar tegenwoordig heeft niemand wat aan sprookjes of aan feiten uit lang vervlogen tijden. Niemand heeft wat aan mij. Zeker niet iemand zoals Tiam.

‘Maar hersenen zijn géén spieren,’ zeg ik. Mijn vader was misschien de enige met een intelligentie die de mijne kon evenaren, maar hij had ook de spierkracht. Als ik weer aan mijn vader denk voel ik me misselijk. Een bestaan opbouwen zonder aan hem te denken, daar ben ik goed in geworden, net als in het ontkennen wat er met hem gebeurd moet zijn. ‘Dat was de eerste keer dat de koning tegen me praatte. Ooit,’ zeg ik.

‘Echt?’ Hij lijkt verrast. Hij krabt aan zijn kin.

‘Ik denk dat ze iets in de plooiën van hun gewaden verstoppen.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Denk je dat?’

‘Ja. Ze doen ongelooflijk geheimzinnig.’

Het is even stil. ‘Nou, jij bent de slimmerik.’

Ik tuur langs de kustlijn. We zijn alleen. De rillingen lopen over mijn rug bij die gedachte. Het is een ongeschreven regel op Getijden dat je nooit alleen met iemand weggaat. Mensen die dat wel doen willen nog weleens verdwijnen. De koning bewaart misschien de orde in deze wereld, maar in een wereld waar ruimte schaars is, zijn zelfs de meest nuttige mensen niet veilig. En we kunnen het ons niet veroorloven om te rouwen om iemand en al helemaal niet om iemand die zo stom is zichzelf in gevaar te brengen. ‘Waarom vroeg je of ik met je meegang?’

‘Je hebt gelijk. Er is iets aan de hand,’ fluistert hij. ‘Ik moet

het aan iemand vertellen. Als ik dat niet doe, knal ik uit elkaar. Kan ik erop vertrouwen dat je het aan niemand vertelt?

Hij stelt zijn vertrouwen in mij. *Mij*. Ik voel mijn wangen rood worden. *Vertrouw niemand* is de gouden regel op Getijden. Het is niet makkelijk van mensen afhankelijk te zijn zonder dat je ze kunt vertrouwen en toch is dat wat we allemaal geleerd hebben. Maar als hij me op die manier aankijkt, zijn uitdrukking zo serieus, kan ik niets anders dan instemmen. 'Ja,' zeg ik huiverend.

'King Wallow is stervende.'

'Nee!' gooi ik eruit met mijn hand voor mijn mond. Ik denk terug aan hoe hij blafte en kuchte toen hij tegen me sprak, de groenige teint van zijn huid en ik weet dat Tiam gelijk heeft. 'Hoe weet je dat? Wat moeten we doen?'

'Ik werd gisteravond naar het paleis geroepen. Maar—'

'Naar het paleis? Wanneer?' Mijn mond zakt open. Ik heb hem niet zien vertrekken, maar ja, ik lag natuurlijk in het vertrek, waar hij zelden komt. Maar toch, ik had over zoiets bijzonders op zijn minst wat gefluister bij de opstelling moeten horen. 'Werd je voor iets op het matje geroepen?'

'Nee. Ik'

'Hoe was het? Is het prachtig? Is alles van parels gemaakt?'

'Doe niet zo stom. Je bent er toch weleens geweest?'

'Ik was nog klein. Dat weet ik niet meer.' Ik zucht. De waarheid is dat ik bijna niets meer weet van voor mijn ongeluk. Ik was erg jong en ik weet zeker dat het traumatisch was, dus heb ik de meeste herinneringen daaraan verdrongen. Wat weet ik nog wel? Ik heb wazige, onwezenlijke herinneringen van mijn vader die me bij de hand pakt, die me meeneemt tijdens lange wandelingen rond het eiland. Een giechelende Ster, die ik achtervolg door uitgestrekte gangen, haar felrode vlecht stuitend tussen haar schouderbladen. Een reusachtig bed, groter dan het hele eiland, bedekt met niets anders dan roze schelpen. Dat laatste is zeker een droom, omdat het nergens op slaat.

Want welke kant je ook op kijkt, je ziet de zwarte, verwoestende zee. Het uitzicht op het vrolijke kasteel, in de kleuren van de zonsondergang, is veruit mijn meest favoriete zicht op het eiland. Soms fantaseer ik dat ik op dat belachelijk grote bed lig, omgeven door al die heerlijke, vrije ruimte. Maar het kasteel is vooral heel erg geheim. Alleen de koning, de prinses en hun stuk of twintig bediendes en schildwachten zijn op de hoogte van wat er zich daarbinnen afspeelt. ‘Klopt het dat de trappen schitteren als de zon?’

‘Zo ongeveer. Als het water zich terugtrekt en alles nog nat is, denk ik.’

‘En is er een bed? Een enorme? Gemaakt van schelpen?’

‘Nee. Wat? Nog nooit zoiets gezien. Maar mag ik mijn verhaal afmaken?’ vraagt hij met een zenuwachtig lachje.

‘Het spijt me.’ Ik bijt op mijn tong, ook al wil ik eigenlijk dat hij me helpt met het construeren van het beeld in mijn hoofd. Dan heb ik iets leuks om over te dromen.

‘Koning Wallow heeft geen opvolger,’ gaat hij verder.

‘Oh. Maar hij heeft Ster.’

‘Geen mánnelijke opvolger,’ zegt hij. ‘Niemand om de troon te bestijgen.’

‘Dat is zo’n stomme regel, dat de heerser een man moet zijn.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Dat is het ook. Maar hoe dan ook, Ster is niet geschikt om te heersen. Ze heeft geen idee wat het inhoudt en ik betwijfel of ze het wel zou willen.’

Mijn vader heeft me verteld hoe het leven zonder koning eruitzag. Voordat Koning Wallow de troon besteeg, was er ook een machtsvacuüm. Koning Wallow was pas tien toen zijn vader overleed. De wereld verviel in complete chaos. Mensen vochten onophoudelijk. Ze vermoordden mensen in hun slaap om er zeker van te zijn dat ze een plekje op het platform hadden. Wat mij van mijn vader het meest is bijgebleven, is hoe hij zijn voorhoofd tegen de ring van de koning drukte voor hij

op zijn Onderzoek vertrok. Hij zou alles doen voor onze koning. Hij geloofde in de macht van zijn heerschappij; dat het goed was, of in ieder geval noodzakelijk. Maar zonder een troonopvolger? Er loopt een koude rilling over mijn rug. ‘Wat probeer je te zeggen? Dat—’

‘Hij wil dat ik het doe,’ onderbreekt hij me. ‘Dat ik koning word.’

‘Oh.’ Ik val even stil en probeer deze informatie te verwerken. Ik weet niet zeker of ik het wel kán verwerken. Tiam... de jongen met wie ik opgroeide... Hij is zo veel geweldige dingen. Maar geen koning. *Niet mijn koning.*

‘Maar jij bent... jij bent niet... van koninklijken bloede.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Maar hoe word je überhaupt van koninklijken bloede? De Wallows waren ook niet altijd van koninklijken bloede. Dat weet jij ook. Er was chaos, zij kwamen in opstand en namen de leiding.’

Ik weet niet wat ik zeggen moet, dus zeg ik niets. De opwindig die ik voelde over het vertrouwen dat hij mij in mij had, verdampt. Stom genoeg had ik gehoopt dat zijn geheim ons dichterbij elkaar zou brengen. Als hij een koning is, dé koning, kan er net zo goed een oceaan tussen ons in liggen.

‘Wat vind jij?’ vraagt hij voorzichtig.

Ik staar naar de grond. Daarna begin ik te lachen. Ik kan er niets aan doen. Hij bestudeert me, de verwarring is op zijn gezicht te lezen, tot ik het uitleg. ‘Het spijt me. Maar jij als koning? Dit is pas je zestiende harde seizoen.’

‘King Wallow besteeg de troon tijdens zijn zestiende seizoen,’ verduidelijkt hij.

‘Maar dan nog... waarom *jij*?’

Zijn stem klinkt gekwetst. ‘De koning zei dat het niet de eerste keer is dat ze een burger kiezen voor de troon. Hij vertelde dat hij me al in de gaten hield toen ik nog een kind was. Het schijnt dat ik als kind de dood in de ogen gekeken heb. Ik werd de oceaan ingeworpen en overleefde het. Het was een